

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den Danske Rim-Krönike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 580. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm1146/facsimile.pdf (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg dem ei møde turde,
Min Vreder led jeg slaar ihjel,
Fordi jeg hannem misundte,
At han med sig havde imortel Held,
Hvad han saa begundte,
Hans Samme havde jeg og tænkt at slaar,
At ei de mig skulde gjengjalte,
Men maatte min Hjt dog ikke naar,
De led udenom min Tude!
I Vore tog med Smilhed stor
Dem dros Hofer-Hader,
Her trindt dem gjorde han Ulee-Epør
Paa Vite og saa paa Gader,
Jeg saa et Par andre Drenge smaa,
Og slottede dem tilfamme,
Saa Andet kunde ei jeg fortaar,
End det havde været de Samme;
Men siden da de var vort og,
Fuldhed de mig hjemsejgde,
Og hævende Slade paa min Krop,
Som Næe de mig udrygde,
Det kom med Syn, det gif med Eer,
Det er fuldend et Bytte,
Og det slaar til paa Kenge-Deg
Som i en Steddes Hytte.

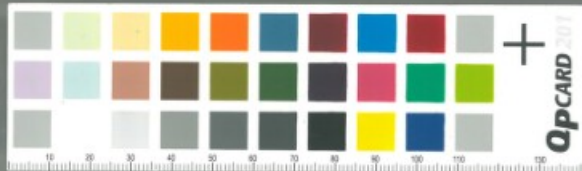
Jensens Bred.

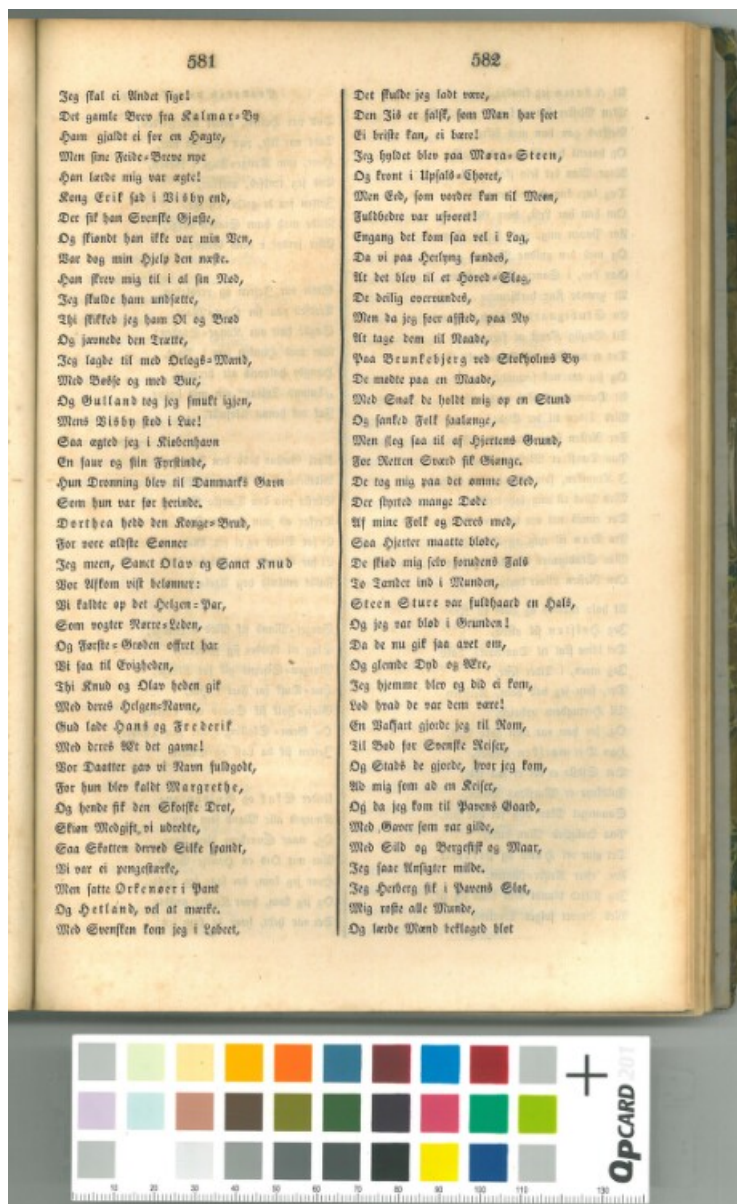
Jeg talter de adle Dannelsend,
Som satte paa mig en Krone paa,
Og for det Samme lor alt mit Kion
Vel talte med mig hver Vreders Son,
Fordi den Vre, som mig var gjort,
Ei medte dem for, det jeg har hørt,
Og leste sig man vel Gint paa Taa
Hvor Krone hun kan til Huse naar.
Da jeg nu var kommen i Kenge-Rad
Da var jeg molig og hjertglad,
Med Elien der bygde jeg Hvedeby,
Men maatte dertil og siden to,
Da Gullandkjær gjorde sig til Kiond,
Og bygde: Wøllike gaar jert Stad,

Vi hje det ikke jert Kion til Spot,
Jere Krone hun ladede for farsig godt,
Men Kone for Eret paa Land og Strand,
Det passer dog beder for en Mand.

Christian den Første.

Jeg var vel kun en Gence-Son
Men dog af Kenge-Stamme,
Som, hai og saa, blev skift og grem,
Og Nefen er det Samme.
Jeg vidste godt, det skrevet stod,
Etiendt ei Latin jeg fandt,
At uden Drot er mild og god
Han trindt ingenlunde,
Eti eftertraged jeg den Næe
Paa Kenge-Steel og Stade,
At ei paa Vre, Vis og Øds
Jeg vilde Negen stude,
Ei ogte, om det faldt mig let,
At Strænghed Grund at finde,
Men lade Næe gaar for Det
Og Kirkligheden vinde!
Det samme raader jeg min Vt
I smittet Led og Nere,
Da skal som Dag i Skoen net
Hort Stamme-Lee forere.
Der Raar og skrevet, som jeg ved,
Etiendt tit serglat, detværrer,
At ikkun den som sifter Fred
Er Vreder til vor Herte,
Eti lagde jeg paa Fred og Vint
I alle mine Dage,
Og mens min Vt har samme Sind,
Den Gud skal velhelage!
Dog, Man den Fred kan har paa Teed,
Som Naber vil unde,
Saa den for Dannelsend i Næe
Kan bliver nogenlunde,
Eti Eensfæst er paa Keig opstet,
Og faldt er han tillige,
Det gif at mærke jeg fuldbaar,

Jeg skal ei Andet sige!
 Det gamle Brev fra Kalmars-Bj
 Ham gjalder ei for en Hagty,
 Men sine Fæder-Brede nye
 Han lærde mig var ægte!
 Kong Erik sid i Bisby end,
 Der sit han Søvnste Øjeste,
 Og skændt han ikke var min Ven,
 Bør dog min Hjelv den næste.
 Han blev mig til i al sin Tid,
 Jeg skulde ham anbefalte,
 Thi skilte jeg ham Di og Bred
 Og lærde den Trætte,
 Jeg lagde til med Orlogs-Mand,
 Med Bøde og med Bue,
 Og Skotland tog jeg smukt igjen,
 Mens Bisby led i Væ!
 Søa ægdet jeg i Kiebenhavn
 En faar og sin Fyrdinde,
 Hun Dreaming blev til Danmarks Gavn
 Som hun var for færdige.
 Dert her held den Konge-Bred,
 For vore ælfte Søner
 Jeg men, Sømt Olav og Sømt Knud
 Bør Alfom vist kælmer:
 Vi faldte op det Helgen-Vor,
 Som vogter Norges-Liden,
 Og Børste-Breden efter har
 Vi saa til Føigeden,
 Thi Knud og Olav heden gif
 Med deres Helgen-Namme,
 Gud lade Hans og Tre berik
 Med deres Vi det gamle!
 Bør Daatter gao vi Raun fuldget,
 For hun blev kaldt Margrethe,
 Og hende sit den Skofke Tret,
 Et kan Medgift, vi udredte,
 Søa Skatten derved Silke frøndt,
 Vi var ei pengelærte,
 Men satte Orkenær i Pant
 Og Hettland, od at mærke.
 Med Svømsten kom jeg i Ledet.

Det skulde jeg lovt være,
 Den Tid er faldt, som Man har fort
 Ei briste kan, ei bare!
 Jeg hylde blev paa Mars-Steen,
 Og front i Upsals-Choret,
 Men Led, som verder kan til Væen,
 Faldtode var usport!
 Engang det kom saa vel i Fog,
 Da vi paa Herfyng fandte,
 At det blev til et Fored-Øst,
 De dølig vorreundet,
 Men da jeg seer affid, paa Ny
 At tage dem til Naade,
 Paa Brunkebjerg ved Steffolms Dy
 De medte paa en Naade,
 Med Sømt de helte mig op en Stund
 Og fandt Jell saalange,
 Men sig saa til af Hjertens Grund,
 For Ketten Sømt sit Siange.
 De tog mig paa det gamle Sted,
 Der spitted mange Tede
 Af mine Jell og Tred med,
 Søa Hjeter maatte blide,
 De stod mig selv sendend Jald
 To Tander ind i Manden,
 Steen Sture var faldhaard en Hals,
 Og jeg var blod i Grundten!
 Da de nu gif saa anet om,
 Og glende Dyd og Væ,
 Jeg hjemme blev og did ei kom,
 Ved hvad de var dem vore!
 En Mafart gjorde jeg til Rom,
 Til Ved for Søvnste Kiste,
 Og Etids de gjorde, hvor jeg kom,
 Vid mig som ad en Kiste,
 Og da jeg kom til Færens Gaard,
 Med Sømt som var glide,
 Med Sild og Bergskiff og Maar,
 Jeg saar Anfytre milde.
 Jeg Føsterg sit i Pærens Stet,
 Mig røste alle Thunde,
 Og lærde Mand beflaget blot

